

Limba

Samoila

Mi-am făcut din gând
O limbă
Numai bună de vorbit
Și când obolesc
Mă plimbă
Unde nici nu am gândit.
Un fum grav,
Poate,
Mi-aș da,
Rătăcind prin lumea
Toată
Ca un vorbăreț
Sadea
Într-o limbă
Minunată.
Gândul,
Căzând în real,
Limba mi-o modifică
Și-amețit de-al lumii
Val
Vorbele-mi
Stratifică.
Lacrimi în cotlonul
Minții
Pun „scânteile”-mi
La masă,
Cariindu-mi strașnic
Dinții
Cu o limbă
În grimasă.
Exigenții
Poate vor,
Om fiind,
Să fiu perfect
Și-orice vorbă
Aș rosti,
Să nu sune
A suspect.